

Но едвамъ бѣха извървѣли часъ-два, насреща имъ се зададоха пѣтници.

Щомъ приближиха, тѣ се спрѣха и казаха:

— Добра среща!.. Връщайте се!.. Богъ да прости чичо Добри, снощи го погребаха... Бай Мильо и чичо Вельо казаха, ако ви срещнемъ, да ви върнемъ.

Бай Мильо бѣше вуйчо на Дѣлчо. Братъ на майка му. Значи и той отишълъ... Само Дѣлчо, майка му и братчетата му не видѣха татка си за последенъ пѣтъ.

Дѣлчо зарони сълзи. Майка му изпищѣ, заскуба косата си и заплака тѣй жално, че камънитѣ и дърветата край пѣтя се натжжиха.

Слънцето и то помрачи лицето си. Скри се въ облакъ...

А жетварскитѣ пѣсни звѣнѣха изъ полето като сребърни камбани...

(Продължава въ седма книжка)

Александър Спасовъ.

СЪИТБА

Отъ просторитѣ весела свежестъ
се разлива по тебе, земя,
и лицата ни милва съсъ нѣжностъ
и душитѣ ни пълни съсъ смѣхъ.

А люлѣй въ тишината могща
утринята позлатени звѣнци
и надъ селскитѣ сламени кѣщи
една бисерна радостъ трепти.

Ний отново сме днеска честити,
че оставяме въ тебе, земя,
да тупятъ семената зарити
като весели малки сърдца.

И, макаръ върху роднитѣ кѣщи
да отпуска мъглата криле,
несломима надежда могщо
въвъ гърдитѣ ни днесъ се люлѣй.

Богданъ Овесянинъ

